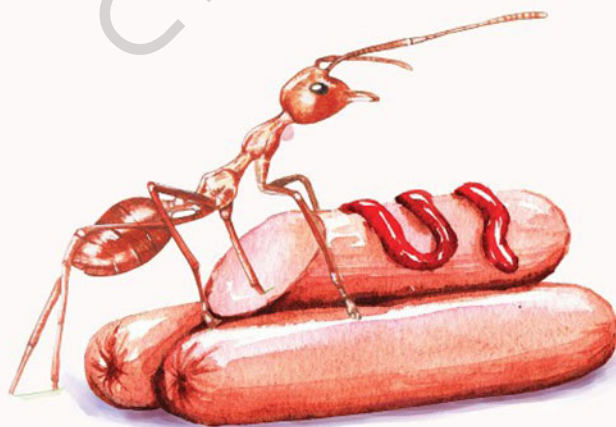

ละครก็ ก็ฟวิ

จะใส่กรอกสัญชาติไหน
ก็ 'ดุดัน' สู้ใส่กรอกเกาหลีไม่ได้

แพมพู

บทนำ

เกิดมาทั้งที ต้องใช้...ให้คุ้ม

ดอกสร้อยสุภาซิดได้กล่าวไว้...

มดเอ๋ย มดแดง

เล็กๆ เรียวแรง แข็งขยัน

ใครกล้ำกราย ทำร้าย ถึงรังมัน

ก็วิ่งพญ ภูกัน มาทันที

สู้ได้ หรือมิได้ ใจสาหัส

ปากกัด กันต่ออย่าถอยหนี

ถ้ารังเรา ใครกล้ำ มาราวี

ต้องต่อตี ทรหด เหมือนมดเอ๋ยฯ¹

ลืมสิ้นแล้วว่าเคยอ่านกลอนดังกล่าวจากหนังสือเล่มใด ‘แม่นาวา’
รู้เพียงว่าเธอต้องดำรงตนตามปรัชญานั้น เป็นมดแดงสาวสมบุกสมบัน
ไม่เคยหมีนสตาจันคินน้อย ไม่เคยคอยวราสนา มุมานะบากบัน เตือน
ตัวเองทุกคืนวัน จำเอาไว้ว่าเราเคยจนขนาดไม่มีข้าวสารมารอกหม้อ

---

¹ นายทัด เปரியญ ผู้แต่ง

ชีวิตวัยเด็กรอดมาได้ด้วยเงินเดือนคนพิการของปู่ย่าชรา

จะว่ามีหัวทางการค้าก็ใช่ เธอบอกกับปู่ว่าเราจะปล่อยให้กระต่ายล่าค่าหมดไปเปล่าๆ ไม่ได้ จำต้องหาทางต่อยอดสร้างมันขึ้นมาใหม่ ลงทุนซื้อของมาค้าขาย ร้านมดแดงแรงฤทธิ์จึงถือกำเนิด เริ่มจัดจำหน่ายตั้งแต่หมู่มึง ลูกชิ้นทอด ไก่ย่าง ขยับขยายหาสินค้ามาวางเรียงราย ของอุปโภคบริโภคใด ขอเพียงลูกค้าเอ่ยปาก แม่นวดจัดให้

ทว่าเมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป โลกไซเบอร์ลึบบทบาทกับมนุษย์แทบทุกด้าน ไม่เว้นแม้แต่การจับจ่ายใช้สอย แม่นวดเองก็รีบปรับตัว ไม่มัวลีลาเอื้อระเหย เธอตั้งกล้องไลฟ์สดหาทรัพย์ เรียกลูกค้าด้วยลีลาสุดเร้าใจ ยอดคนชมแต่ละคราร่วมแสน รวยละจนถูกสื่อตั้งฉายาว่า ‘แม่ค้าเงินล้าน’ นางพญาแห่งโลกออนไลน์ ที่ไม่ว่าจะขยับเขยื้อนไปทางไหน หยิบจับสิ่งใด ก็มักจะกลายเป็นประเด็นร้อนฉ่า

ทว่า...คนที่คล้ายว่าจะใช้ชีวิตเพื่อคิดคอนเทนต์ตลอดเวลาอย่างเธอ แท้จริงแล้วก็มียหลายด้านหลากมุม มีโลกส่วนตัวส่วนตัวที่ไม่ต้องการเปิดเผย

และความลับนั้นก็มาในรูปลักษณะหล่อล้ำเกาหลี หมู่สาวจ๊วจะแดนโสมที่เธอยอมกัดฟันซื้อมาบำเรอราคะในราคาหกหลัก!

ความรักจะมีอยู่จริงไหม แม่นวดไม่รู้ แต่โลกก็นั่นไซ้รู้ มีอยู่จริงแท้ แม่นวดแน่ใจ จะ ‘ได้กรอก’ สัญชาติไหน เธอขอลองให้ครบครัน สำเร็จสำราญให้หน้าใจ ก่อนจะต้องกลายเป็นภรรยาตามกฎหมาย จดทะเบียนกับ...นั่งตุ้ตอากัฟ

เปล่า ระหว่างเราหาใช้สินไห้ลทางเพศ เธอไม่ได้อยากมีผัวออกสาว แต่เพราะเห็นแกที่อีกฝ่ายเป็นโรครัย ซึ่งก็ไม่ว่าจะรักษาหายขาดไหม จะตายวันตายพรุ่งก็มีอาจทราบได้ นั่งตุ้ตกลัวว่าสมบัติที่เก็บหอมรอมริบมาจะตกเป็นของครอบครัว เครือญาติที่ไม่เคยช่วยเหลือ แถมยังไล่มันออกจากบ้าน จนนั่งตุ้ตต้องระหกระเหินมาขออาศัย ช่วย

แม่นวดขายของงกๆ ถ้าเธอคือคนที่แหกปากตกเงินจากกระเป๋าลูกค้า
นั่งตุ้ตก็เหมือนผู้จัดการที่คอยเคลียร์ทุกอย่างให้เข้าที่เข้าทาง ใครต่าง
ก็บอกว่าเราสองคนเหมือนหยินและหยาง จับมือกันสู่ความมั่งคั่ง จน
กระทั่งวันที่หมอแจ่งขาวช็อกตุ้ตตะลึง ภัยสุขภาพมาเยือน เข้าจู่โจม
แบบไร้สัญญาณเตือน

‘ฮือ...มดแดง ภูยังไม่อยากตาย ภูยังไม่มีผัวเป็นตัวแทนตนเลย’

ยะ จวนจะลาโลกอยู่มร่อ นังตุ้ตก็ยังไม่วายพะว้าพะวังถึงผัว
ที่ยังหาไม่เจอ รำพันคร่ำครวญจนลืมเสียสนิท ว่าแม่นวด...

ก็ยังไม่มีผัวเป็นตัวแทนเหมือนกันนะคะ!

ให้แต่งงานกับหล่อน แม่นวดทำได้ ทว่าลึกๆ ก็เสียดายร่างกาย
โดยเฉพาะส่วนล่าง เธอยังไม่ได้แนบแน่นกับบุรุษสักเท่าไร แถมยัง
ไม่เชื่อว่าจะต้องเป็นภรรยาตามกฎหมายนั้นอีกนานแค่ไหน ก่อนจะจด
ปลายปากกาผูกมัดร้อยพันระ มันจะผิดอะไร หากเธออยากสนุกกับ
ราคะให้สุด เกิดมาทั้งทีก็ต้องใช้...ให้คุ้ม

แต่ครั้นจะให้ออกเด็ด ‘คุ้ยๆ’ กับชายใด ก็ชี้ราคาญ จะจับกับ
ใครให้มากความไปทำไม ในเมื่อเรามีเงินมากพอ เราก็ต้องใช้เงินแก้
ปัญหา และ ‘มินโฮ’ ก็โผล่มาเป็นตัวเลือกแรก ประเดิมนรกคามด้วย
ขุนแด่ ไล่กรอกสัญญาชาติเกาหลี มีกิมจิรสเปรี้ยวเป็นของเคียง ละเลงซอส
โคชูจังแต้มเตี๋ยง

“ฮือ...”

เสียงพราสะทำนรญจวน ร่างเปลือยอ่อนแอสะดุ้งซ่าน เมื่อเขา
ปิดมมยาวสไลด์สีบลอนด์ชมพู ปลายนิ้วลูบไล้รอยสักลายนกฟีนิกซ์
แดงเพลิงสยายปีกเต็มแผ่นหลัง แววดาเขาลุกโชนมาดมัน มีคิกระหว่าง
ประเทศเป็นเดิมพัน

จะไล่กรอกสัญญาชาติไหน ก็ ‘ดูตัน’ สู้ไล่กรอกเกาหลีไม่ได้!

จ่าย ก็ไม่จบ

ท่ามกลางความวุ่นวายย่านเยาวราช แวบแรก เรือนกาย
อ่อนแอันสะกด ‘รามัญ’ ด้วยผมสีชมพูเด่นเตะตา เธอดูทะมัดทะแมง
ด้วยรองเท้าผ้าใบเสริมสัน เข็กที่ปราดเปรี้ยวด้วยเสื้อกล้ามรัดรูปสีขาว
กระโปรงยีนส์สั้นโชว์ริ้วขา ทว่าที่ทำให้เขาจดจ่ออยู่กับหญิงสาว เงี้ยว
แอบฟังเธอคุยจ้อกับใครสักคน หาใช่ความเฝ้าวนชนวนมอง แต่เพราะ
...

‘เคล็ดลับความรวยก็คือจ่ายส่วยแลกกับการค้าผูกขาดค่า กลุ่ม
ตระกูลแซร์โบลทั้งหลาย ร่ำรวยมหาศาลได้ ส่วนหนึ่งก็เพราะเคยได้รับ
การสนับสนุนจากรัฐบาลเผด็จการ เท่าที่จำได้ก็มีคิม...คิมอะไรนะ...
คิม...’

...ตึก ตึก...ตึก...ตึก...ใจเขาเต้นแรงแอบลุ้น หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
สกุล ‘คิม’ นั้น สาวผมชมพูคงไม่ได้หมายถึง...

‘คิมยองแจ!’

เธอตื่นตื่นเรริงว่าที่จดจำได้ ตรงกันข้ามกับร่างสูงใหญ่เฉียดร้อย
กิโล รามัญนั่งอยู่ชั่วอึดใจ นี่ก็ไม่ถึงว่าจะมาได้ยืนนานนั้นกลาง
กรุงเทพมหานคร

‘เออ แบบว่าช่วงก่อร่างสร้างประเทศไง ผ่านสงครามมาเยอะ...

คะ สงครามที่ปู่โมกข์โหมมาหลายปีติดๆมาเรื่อยๆไม่เคยไปร่วมรบจนชาพิการัง
ใช้...ซอฟต์แวร์ของเขาก็แข็งแกร่งมาก แกล้งเห็นนักแสดงในซีรีส์
ใช้ไอโฟนของแอปเปิลใหม่ละ ไม่มีคะ เขาใช้ของของเขา แค่อากินข้าว
ก็ไปไปแล้วครึ่งเรื่อง วัฒนธรรมเกาหลีค่อยๆแทรกซึมลงในใจคนผ่าน
อุตสาหกรรมบันเทิง สักพักคนก็อยากไปเที่ยวเกาหลี สาวไทยอยาก
ชิมกิมจิ ร่ำร้องกระจองอแง อยากมีแฟนแบบโอบป้าจุง โอบป้าชา...

รามัญหยุดยิ้มเพราะน้ำเสียงแหลมเล็กล่อเลียนนั้น ตามติดชิด
ใกล้ยิ่งกว่าเดิม เมื่อเธอเริ่มวิเคราะห์ชายแดนโสม

‘แต่ฉันก็รู้มานะนั่งตุ้ต ว่าผู้ชายเกาหลีในซีรีส์จริงไม่ได้อบอุ่น
เหมือนในซีรีส์หรอก ออกจะรุนแรงด้วย...’

พูดได้แค่นั้น เธอก็หยุดไป ก่อนจะหันขวับมาหาเขา ประจันหน้า
ระยะประชิด สาวผมชมพูเกือบจะหลุดกรีด ผู้ดำที่สวมอยู่ทำให้รามัญ
ดูเหมือนชายโรคจิต แต่พอตายาวรีดูจ๋มสาวยั่วสวาหเห็นหน้ารามัญ
ชัดๆ แวบหนึ่ง เขารู้สึกได้ ว่าเธอพึงพอใจในทันที ก่อนจะค่อยๆ
กวาดตามองราวกับว่าเขาคือสินค้า

‘ใส่แค่ชุดออกกำลังกายยังดูดีขนาดนี้...หนีน่าว อันยอง...’

พอเห็นชายหนุ่มมีปฏิกริยากับภาษาที่สอง แม่สาวผมชมพูก็
พยายามสื่อสารด้วยภาษาเกาหลีกับเขา แม้ไม่คล่องปร้อ แต่ก็น่า
ประหลาดใจไม่น้อย

‘คุณตามฉันทำไม’

ครั้นจะตอบคำถามเธอได้ รามัญผงกหัวขอยกย ก่อนจะหมุน
ตัวเดินหนี แต่เธอก็มาจับแขนไว้

‘คุณเป็นนักท่องเที่ยว มาพักผ่อนใช่ไหม อยากหารายได้ระหว่าง
เที่ยวหรือเปล่า ฉันมีงานให้ทำ’

สาวผมชมพูเปิด दिलจับใจ เขย่งเท้ากระชับข้างหูให้เขารู้ว่าเขา
ต้องการอะไร ชายฉกรรจ์อย่างเขาอาจไซกไซนมาพอตัว แต่ก็ยังไม่เคย

เจอใครชักชวนในลักษณะ ‘ว่าจ้าง’

‘ว่าไงคะ ทำไหม...’

ถามซ้ำประหนึ่งว่าหาใครมานอนด้วยยากนักหนา ด้วยรูปร่างหน้าตาของเธอ จะเริ่มจากการเกี่ยวพาราสี แล้วชวนเขามีเซ็กส์ดี ๆ ก็ได้ แต่ที่เลือกจะเสนอเงินเช่นนี้ ชะรอยว่าคงอยากเป็นฝ่ายคุมเกม ไม่อยากพัฒนาความสัมพันธ์กับใคร

‘คุณจะเรียกเท่าไรก็ตามสบาย ขอแค่มั่นใจในศักยภาพของตัวเอง อย่าทำให้ฉันขาดทุนเป็นพอ’

คอแข็งจนกึก รามัญรู้สึกเหมือนโดนทำท่าย เขาหรีตามอง อยากรู้ว่าเธอจะใจป้ำสักแค่ไหน เลยแกล้งเรียกเงินคืนละแสนบาทไทย ทว่าแทนที่สาวผมชมพูจะเซดไ้ เธอกลับล้าได้กล้าเสียจนเขาเกือบจะเป็นฝ่ายยกเลิก ถ้าไม่ได้ยินเธอต่อสายไปกระซิบกระซาบกับคนปลายสาย คนเดิม

‘ยะ จะกินได้กรอกเกาหลีให้พอหายอยาก แล้วค่อยสลับไปลองได้กรอกเยอรมัน ซีส์เย็มๆ’

ใครได้ยินคงคิดว่าเธอหมายถึงอาหาร แต่คนที่เพิ่งคุยกับเธอรู้ทันที่ว่าเธอหมายถึงผู้ชาย อารามคันยุบยิบในหัวใจว่าเธอหยามกัน เลยเอออวยอมเล่นไปตามน้ำ จะป้อนได้กรอกถึงปาก หมายถึงว่าจะทำให้เธอหายอยาก ตั้งอกตั้งใจบริการจนลืมนึกว่าควรเซ็กเพื่อความชั่วคราว ก่อนว่าไม่ได้ผิดลูกผิดเมียใคร จะได้ไม่ต้องมายืนอึ้งกลางห้องพักผู้ป่วยของโรงพยาบาล

“อะไรกันนน มองมดแดงตาเขียวเลยนะคะผิวขาว หึงหรือค้ำ” สาวผมชมพูตรงไปกอดร่างผมมสูงชุดเขียวอ่อนบนเตียง หอมแก้มอีกฝ่ายฟอดใหญ่ ทว่าคนถูกหอมกลับผลักไสอย่างเช่นเขียวเคี้ยวฟัน แถมยังมอรรามัญด้วยความเสียตายเกมอิจฉา

“หล่อใช้ม้่า หล่อยังงี้ ผิวก็ไม่ต้องห่วงนะคะ มดแดงจะแต่งงาน

เป็นศรีภรรยาที่ดีของคุณแน่นอน” เธอหัวเราะสัพยอก ก่อนจะก้มหอม
แก้มคนป่วยอีกครั้ง

คำรับรองนั้นทำรามัญตะลึงงัน ยืนนิ่งงัน

แต่งงาน?

ศรีภรรยา?

หมายความว่ายังไง แม่สาวผมชมพูกำลังจะวิวาห์กับชายผู้
ที่ดูยังไงก็ไม่น่าจะใช้คนรักของเธอ คงไม่มีบุรุษใดใจกว้างขนาดจะยอม
ให้ว่าที่เจ้าสาวมาเรียงโล่กับคนอื่น

“หล่อนชั่ววันะมดแดง ว่าจะไม่มีปัญหาที่หลัง” ว่าที่เจ้าบ่าวมอง
ค้อนปะหลับปะเหลือกใส่ว่าที่เจ้าสาว

เธอไหวไหล่ไม่ยี่หระ มาดมั่นว่าเอาอยู่ “ชั่ววันะ คนอย่างมดแดง
จ่ายแล้วต้องจบ!”

จะไม่มีเยื่อใยสานต่อกับพ่อหนุ่มจากเกาหลีได้ ทำเอาชายแดน
โสมหน้าชา แม่สาวผมชมพูทำเหมือนเขาไม่มีค่าอะไร ไม่รู้สักริดว่า
รามัญมี ‘มูลค่า’ แค่นั้น ตอนนั้นเขาอาจจะยังไม่แน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้น
กับตัวเอง ทว่ามีอยู่อย่างหนึ่งที่เขาแน่ใจมาก

คือต่อให้เธอจ่าย เขาก็ไม่จบ!

คล้อยหลังร่างสูงลำได้แค่เสี้ยววินาที นิ่งตุ้ต ‘กาไชย’ ก็วัด
ว้ายราวกับว่าเราอยู่ในคอนเสิร์ตเคป๊อปก็มีปาน ปากสีซีดร่ำร้องหลง
ละเมอ พรรณนาพราห์เพื่อฉากเช่นบทสมโสมพระลอ รอยรูปอินทรหยาต
ฟ้า มาอ่าองค์ในหล้า เปรียบเปรยว่าพระलगงามดั่งองค์เทพแมนสรวง
เสด็จจากสวรรค์ดาวดิงส์ เตือนร้อนถึงนวลอนงค์ทั่วหล้า จะธิดาแดน
ใดก็หลงไหลเคลิบเคลิ้ม บุรุษแต่กำเนิดในโลกของความเป็นจริงก็ลืม
ป่วยทันทีเมื่อเห็นพระลอแดนโสมของตัว แม้วดวงตาของกาไชยจะลึก
โหล ผมรองทรงสั้นจะเริ่มร่วง แก้มตอบจนเห็นสันกราม ผิวพรรณ

ไม่สดไสดังเคยเป็น ทว่าไม่น่าเชื่อก็ต้องเชื่อ ชายที่มั่นवादหัวติดมือ กลับมาจากเขาวราช ช่วยรักษาจิตใจได้ดีกว่ายาจากหม้ออีกกระมัง

“อยากจะทำกรีดให้สลบ หล่อนคิดว่าจุมูกเขาของแท้ใหม่ จุมูกโด่ง เป็นสันเป๊ะปังมาก!”

มั่นवादกลอกตา อยากจะตบคนป่วยสักขาด ถ้าไม่ติดว่ากำลัง ร่อแร่หอมโซ นิ่งนี่คงสวาปามพระลอโสมขาวแทนเธอแน่แท้ ทว่าจะดำ มั่นก็เข้าตัว เพราะมั่นवादเองก็น้ำลายหกเพราะรอยรูปนั้น จะแท้จะ เทียมก็ช่าง ถ้าขึ้นเขียงแล้วออกมาแบบนี้ ก็ขึ้นไปเตอะ!

“นอกจากซื้อมินโฮแล้ว หล่อนรู้อะไรเกี่ยวกับเขาอีกไหม”

“ไม่รู้ ไม่ต้องรู้นั้นแหละดีที่สุด เดียวก็ต้องแยกย้ายกันแล้ว”

แม่ค้าสาวไม่คิดจะชอกแซกเรื่องของเขา กำหนดการระหว่างเรา ก็สั้นนัก สามวันสามคืนสำหรับการล่าสวาท ไม่เย็นยาวพอจะผูกพัน กัน

“จ่ายให้ผู้ขายคืนละแสน ถ้าปูโมกซ์ของหล่อนรู้ ปูคงจะภูมิใจ ในตัวหลานสาวคนนี้นัก”

มั่นवादถลึงตาใส่คนแตกดัน เธอรู้อยู่เต็มอกว่าปูคงไม่ชอบใจ นัก แต่ชายชราก็คงทำอะไรไม่ได้ เธอก็แค่ใช้ชีวิตตามหลักการของท่าน อยากทำอะไรก็ทำ อย่าให้ใครเดือดร้อน มั่นवादนอนกับผู้ชาย แถม ยังจ่ายเงินเอง ไม่เดือดร้อนใคร

“ทำไปได้ก็ฉันทัน”

“คันอะไร!”

“คันขา อยากให้อีป้ามาช่วยเกา” ลอยหน้าลอยตาอวดให้ กาไชยตาร้อนริษยา หัวเราะชอบใจเมื่อคนป่วยแบ่ปากแตกดันอีก

“คะ ทำจะเกาแรงมากนะ ต้นขาหล่อนถึงมีรอยจ้ำชัดขนาดนี้”

จังหวะมั่นवादยกกันมานั่งบนเตียงด้วยกัน กาไชยสังเกตเห็น หลักฐานไพล่พ้นออกมา สามเหลี่ยมทองคำภายใต้กระโปรงยีนส์ คง

ผ่านศึกมาอย่างหนักหน่วง

“หล่อนกลับไปเถอะมดแดง ไม่ต้องเป็นห่วงฉันล่ะ เชิญหล่อน
ร่านให้เต็มที เพราะถ้าเราแต่งงานกัน หล่อนก็คงไม่มีเวลามาร่านแล้ว”
ทำที่สะบัดมือไล่ส่งแม่ค้าสาว ผีน้ยมให้แน่นวาดคล้ายวิตก นอกจาก
เป็นห่วงตน กาไชยทราบดีว่าแม่นวาดพามินโฮมาเพื่อให้หนุ่มแดนโลม
รู้ชัดว่าสถานะของเขาคืออะไร เธอมีคนที่ยากดีมีเงินด้วยอยู่หนใด

“ฉันว่าเขาก็ดูไม่ได้หัวเงินขนาดนั้นนะ สมมุติเขาชอบหล่อน
หล่อนก็คงเป็นหญิงไทยใจง่ายในสายตาเขาไปแล้ว ผัวป่วยอยู่แท้ๆ ยัง
มีหน้าไปจ้างผู้ขายมานอนด้วย กากี้มาก”

‘กากี้’ เชิดหน้ารับสมญา ก่อนจะบนขมุขมิบว่าเกาหลีนี้น่าจะ
รู้จักนางในวรรณคดีสุดฉาว ไอดอลของแม่นวาด มันจะเป็นอะไรไปล่ะ
ถ้าแม่ค้าสาวอยากเจริญรอยตามนารีกลิ่นกายหอม ผู้ครอบครองสามี
ถึงหกคน เธอเองก็จะเสพสม ลองรสไล่กรอกสักหกชาติ!

หลังจากออกจากห้องพักผู้ป่วยมาตั้งหลัก รามัญสืบเสาะหา
ช่องทางทำความรู้จักแม่ค้าสาว ประวัติคร่าวๆ ของเธอหาไม่ยาก หนุ่ม
แดนโลมตกใจอยู่เหมือนกันเมื่อทราบว่าแม่นวาดอายุเพียงยี่สิบหก
เปล่า เขาไม่ได้มองว่าเธอหน้าแก่ แต่เพราะท่าทางเธอดูเจนจัด จนเขา
คิดว่าเราน่าจะวัยไล่เลี่ยกัน กระทั่งแม่นวาดอ้อแอ้มามาย ไม่วางท่า
กร้านเกรง รามัญค่อยรู้สึกจริงๆ ว่าเธอเด็กกว่าเขาถึงแปดปี ไซจูดีกรี
แรงถูกเธอตีหม้ออีกๆ แก้วแล้วแก้วเล่า สรรพคุณของแอลกอฮอล์ทำให้
แม่ค้าสาวกล้าเปิดเปลือย พล่ามความคับอกคับใจ เพราะคิดว่าเขาเป็น
คนแปลกหน้าต่างถิ่น เดียวก็ไม่ได้พบกันอีก

“ฉัน...ฉันกับมัน ลำบากมาด้วยกัน ช่วยกันขายของตั้งแต่เด็ก
จนตอนนี้ฉันอยู่ในจุดที่ใช้เงินโดยไม่ต้องอดอยาก แต่มัน...มันดันมาล้มป่วย
บัดชบจริงๆ”

รามัญนั่งนั่งรับฟัง แผ่นหลังพิงข้างเตียง โรงแรมที่เราเข้าพักด้วยกันคงเก็บเสียงอย่างดี ไม่เช่นนั้นคนทำงานกับโลกออนไลน์อย่างเธอคงตกที่นั่งลำบาก จะเรื่องที่เธอซื้อเขา หรือคนสนิททรุดหนัก แม้วันใดคงไม่ยากแถมบอกใครอยู่แล้ว

“คุณ...คุณเชื่อไหม ถ้าฉันบอกออกไปว่าฉันกับมันจะแต่งงานกัน คนต้องคิดว่าเราทำคอนเทนต์ เรียกกระแส หิวแสง...”

รามัญครางอึมในลำคอ ไม่ขัดอะไร เขาจับขวดเขียวเข้ม รินโซจูลงแก้วใสให้หญิงสาว วงเหล้าสองเราเกิดขึ้นเพราะเธออยากสัมผัสกับวัฒนธรรมแดนโสม บอกว่าอยากดื่มกับหนุ่มเกาหลี ทว่าที่เป็นอยู่ยามนี้ คือสาวไทยหย่าเป่อยู่คนเดียว

“แต่ฉัน...นั่งมดแดงแรงฤทธิ์ไม่สนหรือกลัว ชีวิตมันสั้น อยากทำอะไรก็ทำ ฉันไม่แคร์อะไรอีกแล้ว...”

แววตาเธอเจิดจ้าไม่เอาทรต่อสิ่งใด รามัญมองแล้วก็พอจะเข้าใจ จู่ๆ คนข้างกายมาปวยหนักจับปล้น แม้วันใดเลยเห็นคุณค่าของเวลา และเขาก็คงเป็นส่วนหนึ่งของคดีอยากทำอะไรก็ทำสินะ

“จะว่าไป หน้าคุณนี่ไม่เหมือนคนเกาหลีเสียทีเดียวนะ ตัวสูง ผิวขาว ตาคมเหมือนแขก คิ้วก็เค็มเข้ม...แต่จะว่าเป็นลูกครึ่งฝรั่งก็ไม่ใช่...”

สาวหย่าเป่ผมชมพูค่อยๆ กระเถิบมาหาเขา พินิจรูปร่างของมินโฮใกล้ๆ เขาย่นพินได้ ก่อนจะยกมือประคบดวงหน้าเขา

“คุณเป็น...”

เธอลากเสียงพรั่า ทว่าก็เอ่ยได้แค่นั้น ร่างอ่อนแอทั้งตัวอิงแอบกับอกรามัญ มุมปากเขาตุ้ย้มบาง เธอจะสงสัยก็ไม่แปลก เพราะความจริงแล้วรามัญเป็นลูกเลี้ยง เกาหลี ไทย มอญ เลือดในกายเขาผสมผสานด้วยหลากหลายชาติพันธุ์

“แกอย่าเพิ่งตายนะ...อย่าเพิ่งตาย”

ยังไม่วายรำพันหาว่าที่เจ้าบ่าว ก่อนจะถูกชายชั่วครวณอดรัด

เธอไว้ หากกรรมนี้เป็นคนที่มั่นวาดหมายถึง เขาอาจปดบโยนว่าไม่มีทางตาย ผมจะไม่ตาย...ที่เธอพูดมา ก็ใช่ ชีวิตมนุษย์ช่างแสนสั้น เพราะฉะนั้นเธอก็ควรแก้ไขเคล็ดด้วยการคลุกคลีกับอะไรบางอย่าง ที่ทั้ง ‘ใหญ่’ และ ‘ยาว!’

ยาวอย่าง

2

น้ำจิ้มสูตรพิเศษ

ด้วยสัญชาตญาณของมดงาน ต่อให้มันหัวโลกหมุนเพราะ
โซจูดีกรีแรง ร่างกายแม้นवादก็ยังรู้สึกตัวตามอาทิตย์ส่องแสง ออกกว้าง
ขาวจืดจะปรากฏอยู่ตรงหน้าทันทีที่เธอลืมตาตื่น ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเธอ
นอนซบหนุ่มแดนโสมมาตลอดทั้งคืน ความหนักหน่วงทุกข์เศร้าเพราะ
คนสนิทลืมน่วย บรรเทาเบาลงจนแม้นवादก็ยังงวยง ภายเปล้าเปลือย
กอดกันอยู่นี้ก็ไม่มีระคะมาเจือปน เธอแน่ใจว่าตัวเองหลับพับไปพร้อม
ความเมามาย พลันตาโตชุ่นคลั๊กด้วยความเสียดาย ผ่านราตรีสุดท้าย
โดยที่ไม่ได้สอดประสานรวมร่าง ขาดทุนมาก!

“นี่ก็รินให้ไม่หยุด แทนที่จะห้ามกันบ้าง!” วยอย่างเช่นเขี้ยว
หงุดหงิด ขว้างก้อนมืนตึงมอง ‘นี่’ ที่ก็เพ็ง ‘ตื่น’ เพราะอกสอ้างเหมาะ
มือนุ่มเนียน แม้นवादก้าวขาจากเตียงทั้งความบื้อล่องฉ่าง เดินไป
คว้าผ้าขนหนูขาวสะอาดบนโซฟาริมหน้าต่าง คลีกก้างพันตัวไว้

“เมื่อคืนฉันพูดอะไรกับคุณบ้าง...”

ถึงจะประคองสติสัมผัสญะพอรู้ตน ว่าคงหลุดปากบอกอะไรๆ
ไปไม่มากนักน้อย ทว่าแม้นवादก็ยังอยากถามเขา มือสาละวนหายาง
มามัดมมบลอนด์ชมพู่งเหียงเป็นทรงหางม้า

“คุณพูดเยอะเลยละ นินทาแซ่โบลเกาหลิเสียเยอะเลยด้วย...”

รามัญกระตุกยิ้ม ค่อยๆ ยันตัวนั่งพิงพนัก มองต้นคอนาคอมดมของ
แม่ค้าสาว

แม้वादกำลังเอามือกุมหัวย้อนหาความทรงจำ ก่อนจะรำพัน
ถึงว่าที่เจ้าบ่าว เหมือนว่าเขาจะวิจารณ์...

‘จับพลัดจับผลูเป็นสะใภ้ไฮโซไทย ยังง่ายกว่าเป็นสะใภ้แซรโบล
เกาหลีอีก ของไทยอาจมีกำแพงชนชั้น แต่เกาหลี มีทั้งกำแพงชนชั้น
กำแพงชนชาติ ยังไงเขาก็เอาคนของเขาก่อน’

นี่ก็ออกแล้วก็หน้าปู้เลียนทันควัน พลังประสานตากับพลเมือง
แดนโสมอย่างก่อกระดาก หากเขานินทาสยามเมืองยิ้มบ้าง แม้वाद
ก็คงวางหน้าไม่ถูกเช่นกัน

“ทำไมคุณถึงสนใจเกาหลีล่ะ อินจกซีรีส์หรือ”

เธอส่ายหัว เอี้ยวตัวหันมาหาเขา “ก็ไม่เชิง ฉันสนใจตั้งแต่เด็ก
แล้ว...”

ที่มากด้วยที่เกาหลีได้พลิกฟื้นจากประเทศยากจนสู่ประเทศ
พัฒนาแล้ว และหนึ่งในแรงผลักดันนั้น ก็คือการเห็นแก่ประเทศเป็น
สำคัญ ความเป็นชาตินิยมนั่นแหละ

“ปู่ฉันพูดให้ฟังทุกวัน ว่าเกาหลีเมื่อก่อนเป็นยังไง คนลำบากกัน
แค่ไหน แก่มันับครั้งไม่ถ้วนว่าเคยไปช่วยรบในสงครามเกาหลี เคยช่วย
ชีวิตคนเกาหลีเอาไว้คนหนึ่งด้วย”

พอเล่าแล้วก็หัวเราะที่เล่นที่จริง จนดูเหมือนชายชราร่างเรื่อง
ชวนฮา แถมป้าข้างบ้านยังพรีซัด ว่าอย่าไปเชื่อมาก แกขาพิการเดิน
กะเผลกเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ต่างหาก

“คนเกาหลีที่ว่าเป็นใครล่ะ เพื่อผมจะรู้จัก”

ตัดสินใจแล้วว่าเขากลับไปอย่างนั้น แม้वादเลยทำเฉยไม่หือ
ไม่อือ เห็นสมควรด้วยการซื้อขายของเราควรเสร็จสิ้นสักที

“ว่าที่สามีคุณล่ะ เขาไม่ว่าอะไรจริงๆ หรือ ยินดีจะให้เจ้าสาว

หาความสุขใส่ตัวก่อนแต่งงาน เป็นเจ้าบ่าวที่ใจกว้างสินะ”

ฟังยังก็ไม่ใช่คำชม แม่นवादรู้สึกได้ว่าเสียงเขากระด้างแถมเยาะชอปกล

“อะ เขารู้ตัวว่าให้ความสุขฉันไม่ได้ เขาเลยเปิดโอกาสให้ฉันได้ลองอะไรใหม่ๆ เราตกลงกันได้”

ไปๆไปๆเธอกับคนปวยมีความสัมพันธ์แบบเปิด Open relationship ปลอ่ยให้คู่ของตัวมีอิสระทางกาย จับเค้าจากคำพูดมินโฮ เดาว่าเธอคงยังไม่ได้เผย ว่าเธอจะแต่งงานกับคนสนิทเพราะห่วงทรัพย์สินและอยากให้เงินทองที่จะกองกองต่อจากนี้ กลายเป็นสินสมรสที่แม่นवादเป็นเจ้าของร่วม

“ต่อให้เขาหายปวย เขาก็ให้ความสุขกับคุณแบบที่ผมให้ไม่ได้ พวกคุณไม่ได้แต่งงานกันเพราะความรัก ถ้าเขารักคุณจริง เขาคงลุกมาชกหน้าผมไปแล้ว”

ไม่หรวก ผิดถนัดเลย ถ้านั่งตุ้ดลุกมาได้ มันคงอยากหอมแก้มคุณมากกว่า แม่นवादอยากจะโพล่งบอกนัก ทว่าก็ต้องข่มจิตข่มใจ ไม่ควรสนทนากันไปมากกว่านี้

“ฉันโอนเงินให้คุณแล้วนะ ถึงเมื่อคืนจะไม่ได้ทำอะไรกัน แต่ฉันก็ยินดีจะจ่ายเต็มจำนวน”

กล้าได้กล้าเสียตามประสาแม่ค้าเงินล้าน เล่นใหญ่ใจโตเป็นนิสัย แม่นवादไม่มีบิตพลั่ว ตกลงกันไว้ว่าคืนละหกหลัก เธอก็เต็มใจจะชำระแบบไม่ขาดสักหน่วย

“เดี๋ยว!”

แต่แทนที่มินโฮจะพอใจ เขากลับส่งเสียงเข้ม ร้องแซนเธอไว้ ไม่ปลอ่ยให้เธอไปชำระล้างร่างกาย

“คุณเขี้ยวมากไม่ใช่หรอ ทำไมยอมขาดทุนง่ายๆ ละ เมื่อคืนผมยังไม่ได้เสียเหงื่อให้คุณสักหยด!”

เล่นคำศัพท์แสงให้หมดแดงสาวครั้นเนื้อครั้นตัววูบวาบ เธอตั้ง
แขนกลับมา ท่องในใจว่าจ่ายแล้วต้องจบ จ่ายแล้วต้องจบสียะหล่อน!

“ก็ใช่ ฉันเขี้ยวมาก แต่การซื้อขายก็อย่างนี้แหละ บางทีก็ต้อง
ยอมเข้าเนื้อขาดทุนบ้าง”

“แต่ในบริบทนี้ผมคือพ่อค้า และผมก็มีจรรยาบรรณพอ ไม่ฟัน
กำไรเกินควร”

ตามควรวัวบอกว่าอยากจะได้เสียเหงื่อชดเชยให้แม่น้ำวัดอีกหลาย
หยด พ่อค้าแดนโลมกระตุกร่างอ่อนแอன்றรีริง ปากขบกัดชอกคอ
มือได้ต้นขากลมกลิ้ง ก่อนจะตะเต้าเข้าสู่ยุทธศาสตร์ของสามเหลี่ยม
ทองคำ ปรงน้ำจิ้มสัญชาติไทยจากปลายนิ้ว จะทำให้เธอวาบหิวจน
อยากลองน้ำจิ้มสูตรพิเศษจากหนุ่มเกาหลี รามัญยีนดีจะมอบเป็นของ
สมนาคุณ จะรังสรรค์มันอย่างพิถีพิถัน รับรองว่าสาวสยามจะต้อง
ถูกปาก คล่องคอ!

“ขอต่อ? เขาน่ะเหรอ ขอบริการหล่อนต่อ!”

คนป่วยตาโตตื่นตื่น สังขารร่อแร่มีแรงกระปี้กระเปร่า เลือดสูบ
ฉีดเพราะข่าวใหม่จากคันทู พระลอแดนโลมยังอยู่เป็นเช็ทซ์ทอยมีชีวิตให้
แม่น้ำวัด รสสวาทของเขาคงจะตราตรึงมาก ยายผมชมพู่ถึงได้ตัดใจ
คว้าข้อเสนอจากมินโฮไว้ ยังงู้ยี้งูย่าเขาไม่สาแก่ใจ

“เออ เหมือนเขารู้ว่าฉันทำสงหฯ ให้เขาด้วย เลยขอห้องพัก
เป็นค่าแรง”

ส่วนเงินแสนหกหลักนั้น เขาว่าตามแต่ใจแม่น้ำวัด จากไม่ขัด
อะไรที่แม่ค้าสาวพล่อยผ่าน ไม่คิดจะสืบค้นประวัติของเขา คราวนี้
กาไชยชักกังขา คนป่วยเห็นควรให้แม่น้ำวัดรู้เขารู้เราบ้าง

“ฉันว่าเขาแปลกๆ นะมดแดง เขาดูจนเสียเมื่อไหร่ละ ทำทาง
ผู้ลากมาดืมากด้วย เหมือนเซจาของไซซอนเลยนะ”

เปรียบเปรยว่าเขาเป็นดังรัชทายาทในยุคที่คาบสมุทรเกาหลียังไม่ถูกญี่ปุ่นเข้ายึดครอง และถ้าจะให้สอดคล้องกับคอนเซปต์ยอดนิยมของซีรีส์ ก็คงไม่พ้นว่าเขาอาจจะ...

“ทายาทแซริบล ถ้าเขาเป็นทายาทแซริบลละมดแดง” คนป่วยแกลังสันนิษฐานซ้ำๆ รู้ทันว่าถ้าเป็นแม่นวด ยายผสมพุงคงไม่มัวโกรธขี้

“ก็ดีสิคะ อีมดแดงจะเกาะหนีบเลยละคะ”

ไอ้เรื่องจะตัดพ้อมันตึง ทำไมคุณต้องโกหกฉันด้วยคะ แม่นวดไม่มีทางทำ แถมยังจะเกาะหนีบดังปากว่า พลันหัวเราะร่วนกันทั้งคู่ ด้วยมันออกจะเพ้อเจ้ออยู่สักหน่อย

“ถ้าไม่ใช่แซริบล ก็คงเป็นฆาตกรต่อเนื่อง”

ตามคอนเซปต์ยอดนิยมรองลงมา คนป่วยแกลังสันนิษฐานซ้ำๆ อีก ทว่าเมื่อสบตากัน ทั้งคู่ก็เกิดอาการชะงักค้าง หน้าเหว่น ต่างฝ่ายต่างรู้สึกวุ่นหม่นแดนโสมหล่อแบบหลอนๆ อยู่เหมือนกัน

“อะไรของแก๊งตุ๊ด จากโรแมนติกลายเป็นสยองขวัญ!”

“ก็ทำทางเขาลึกลับปานนั้น เกิดเขาเป็นคนหล่อแต่จิต ซ่าปาดคอแหละ!”

เพราะในขณะที่เขารู้จักเธอ แต่เธอกลับไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเขาเลย คนป่วยเริ่มห้วงแม่นวดในข้อนี้ ตนผิดหรือเปล่าในที่สนับสนุนให้แม่นวดร้านแบบไม่สนโลก

“ไม่ พอเลยนะนั่งตุ๊ด อย่ามาพูดให้ฉันระแวง”

ปิดตกเพื่อความสบายใจในการร่วมเตียง แม้จะรู้ว่าคนป่วยหวังดี แต่แม่นวดก็ไม่ขอฟังเสียงทัดทาน เธอรีบออกจากโรงพยาบาล ก่อนที่อีกฝ่ายจะเอ่ยอะไรก็ตามที่ทำให้เธอกลางแคลง

ลุ่มลูกคลุกคลานแค่นั้นก็ผ่านมาได้ แกคงไม่ชวยขนาดมากินไส้กรอกของฆาตกรหรือมดแดง แม่ค้าสาวพริ้วท่าขณะขับรถสปอร์ต

สีเดียวกับชื่อตัว เครื่องยนต์แรงแรงพาเธอถึงจุดหมายได้ในเวลาไม่นานนัก

‘แม่นวดเพลส’ อะพาร์ตเมนต์ให้เช่าสำหรับนักศึกษาและคนวัยทำงาน ‘พีปัม’ สาวใหญ่ผู้จัดการ ยิ้มแย้มต้อนรับทันทีที่เห็นกัน ร่างอวบผิวนวลจากเชื้อสายจีนเดินมากระซิบบอก

“น้องมดแดงคะ พี่เปิดห้องให้เขาแล้วนะ”

รายงานเท่าที่ควรจะเอ่ย พีปัมฉลาดพอจะไม่ถามว่า ‘เขา’ เป็นใคร ไม่ยุ่งเรื่องของเจ้านาย มองตามร่างอ้วนแอ่นเพียงแวบเดียว เห็นเลขแสดงชั้นลิฟต์ ก็พอรู้แล้วว่าอะไรเป็นอะไร เจ้านายของสาวใหญ่เองก็รู้นิสัยใจคอกันดี พีปัมคงไม่เอาไปโพยทะนอบใคร ว่าเธอกำลังทำตนไม่ต่างจากเสียเปิดห้องให้อีหนู เลี้ยงดูเช็กช็ทอยส่วนตัว ทว่าหลังจากเคาะประตูเรียกหาหนุ่มเกาหลี เธอก็ต้องตาปอดตื่นตระหนก เพราะมือเขาเปรอะเปื้อนไปด้วยของเหลวสีน้ำตาลคล้ายเลือด

“คุณ...นี่คุณ...” ตะกุกตะกักจับพลัน สมอแม้นวดยังคิดวนอยู่กับความสยองขวัญ แทบจะหลุดกรีดลั่น

“เป็นอะไรมดแดง ตกใจทำไม”

ชายหนุ่มดึงแขนเธอเข้าห้อง พยักพยิดให้เธอมองกิมจิผักกาดขาวในซามแก้วใส ทำเอาคนดีตนไปก่อนไข่น้ำม่าน แก่แก้อด้วยการล้างแขนข้างที่ถูกเขาแตะะ ผงะเปียงหน้าหลบไม่ทัน เมื่อจู่ๆ เขาก็ตักกิมจิมาป้อนถึงปาก

“ลองชิมดูสิ”

ร่างสูงล่ำรูก็คับเปียดกระเซะ ส่งยิ้มมุมปากหยอกล้อว่าสมือเขาลอดดภัย ซอสสำเร็จรูปที่ใช้ก็มาจากร้านสะดวกซื้อ ไม่มีน้ำจิ้มสูตรพิเศษของเขามาเจือปนแต่อย่างใด

“เป็นไง อร่อยไหม”

ตามควรวจ้องรอคำตอบจากสาวไทย เมื่อเธออ้าปากชิมผักดอง

แดนโสมจนได้ ก่อนจะฉุนจัดหงุดหงิด เพราะสาวไทยเสนอให้เขาหารายได้จากมัน

“วันๆ คุณคิดแต่เรื่องหาเงินหรือไง”

ไม่เอะใจเลยใช่ไหม ว่าคนเขาอุตสาหั้ตั้งใจทำให้เธอรับประทานแต่เพียงผู้เดียว ไม่พูดสักคำว่าอ่อยแล้วยังจะกล้าดี ยกกิมจิของเขาให้คนอื่น!

“ແ່ງລະ ໄມ່ມີເງິນແລ້ວຈະອຸ່ຍຸ່ງໄປ ການສຸຂສ່ວນໃຫຍ່ຕ້ອງໃຊ້ເງິນແລກມາ”

แน่นอน แม้वादหมายถึงคนตรงหน้าด้วย เธออาจนิยามแทนใครไม่ได้ ว่ามีเงินแล้วจะมีความสุขไหม แต่เธอมั่นใจ ว่าถ้าไม่มีเงินทุกขภัยจะมาเยือนแน่ๆ

“ฉันนะเคยจนมาก ทุนก้อนแรกของฉันคือเงินเดือนคนพิการของปู่ เราต้องเลือกระหว่างซื้อข้าวสาร ซื้อไข่มาตุ๋นเป็นอาหารอีกหลายมื้อ กับซื้อหลังชนฝา ซื้อของมาขาย”

และผลจากการเดิมพันหมดหน้าตักก็ทำให้แม้นवादประสบความสำเร็จมาจนถึงตอนนี้ เธอบอกให้มินโฮฟังอย่างไ่ก็กายอะไร ด้วยก็เคยเผยแพร่ประสบการณ์เยาว์วัยผ่านการค้าทางออนไลน์มาแล้วหลายครั้ง

“ได้กำไรเท่าตัวจากเงินนั้น ฉันดีใจมาก ตอนนั้นใครๆ อาจจะเรียกฉันว่าเศรษฐินีเงินล้าน แต่ฉันยังไม่ดีใจเท่าวันนั้นเลย คุณเชื่อไหม”

รามัญเสียบงัน ไม่ตอบคำถาม ตาคมกริบจ้องเธอนิ่งนาน

“มินโฮ ที่เราทำอยู่ คนไทยเรียกว่าแอบแซ่บ คุณรู้ไหม”

หรือถ้าจะให้แปลตรงตัวก็รู้ทางกาย รามัญตอบคำถามเธอด้วยจุมพิตประกบปาก ลิ่นร้อนกระหวัดหาความหวานมาตัดรสเผ็ดของโคชูจัง ยอมรับสถานะเร้นลับว่าเราอาจจะต้องหลบซ่อน กันกันแบบแอบๆ แต่ถ้าเรื่องความแซ่บ รามัญแซ่บแบบเปิดเผย ไม่เคยแอบ!

ขีดเขียนบนเนื้อกับสาวสยามไม่ห่าง ฝนตกฟ้าร้องกลางดึก
เป็นใจให้เขาสรางสถานการณฺวบหวม พาเธอท่องทะยาน ล่องลอยสู่
ประตูลสวรรค์ ภายหลังล่ำพรำนัวเนียบ กดจุมูกหอมรอยสักบนแผ่นหลัง
หญิงสาว แดนโสมขาวเองก็มีอนุสาวรีย์นกฟีนิกซ์อยู่เช่นกัน

เกาหลีใต้ของเราเปี่ยมด้วยความมอดมัน จะฝ่าฟันกับทุกโผย
ภัย มุ่งสร้างคามยิ่งใหญ่เกรียงไกร

“ตอนเด็กฉันเคยหยุดหายใจไปแป๊บหนึ่ง ทุกคนคิดว่าฉันตาย แต่
ฉันก็ไม่ตาย...”

เลยนำสัญลักษณ์ของการคืนชีพนั้นมาประดับผิวกาย เปรียบ
เป็นเครื่องเตือนใจให้มั่นवादได้โอกาสมีชีวิตใหม่แล้ว ไม่ว่าจะพบพาน
กับอุปสรรคใด มั่นवादจะฮึดสู้กับมันทุกอย่าง

ร่างอ่อนแอ้นพลิกตัวนอนตะแคง ตายาวรีสบตาคมวาว ปล่อย
ให้เขากอดตระกองคลอเคลีย มือลูบไล้เอวบาง ข้อสันนิษฐานพิลึกพิลั่น
ว่าเขาเป็นฆาตกรต่อเนื่องถูกปิดตกไป ถ้าบอกว่าเขาจะฆ่าเธอด้วยไฟ
พิศวาสนะ อาจจะใช่ เขาช่างร้อนร่า ทนทาน

“ฉันไม่ใช่คนเกิดมารวย แต่ต้องสู้ถึงจะรวย ฉันไม่เคยอิจฉาคน
ที่พ่อแม่หาไว้ให้ แต่รำคาญเวลาคนรวยหน้าไหนก็ตาม สาระแนมาสั่ง
สอนชาวบ้านว่าให้พอใจกับความจน...”

ทั้งที่ตัวเองไม่เคยจน ไม่เคยลำบาก ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าสัวไทยบาง
ตระกูลนั้นแหละ สักแต่จะกดราคาสินค้าทางการเกษตร ทำให้ชาวบ้าน
รายได้ต่ำ ทั้งที่พวกเขาสมควรจะได้มากกว่านั้น ก่อนจะอยู่แบบพอ
ประมาณได้ มันต้องพอกินอิมท้องก่อนไหมละ

“ถ้ากรุงโซลของคุณมีพันจีฮา บ้านใต้ดิน กรุงเทพฯ ของฉันก็มี
สลัม ชุมชนแออัด....”

มั่นवादไม่เคยปกปิดว่าเคยเป็นเด็กสลัมมาก่อน ไม่ลืมนั่นพบว่า
เคยกินนอนท่ามกลางน้ำครำ ตอนนี้อยู่หลานสาวมีเงินพอจะสร้างคุณหาสน์

หรรหรา ปู่โมกข์ของเธอก็ไม่ยอมย้ายออกมาอยู่ดี

“ปู่ไม่ไป แก่อย่ามาเจอก็เจอกับปู่มะมดแดง”

ชายชราเสียงแข็งหนักแน่น รันจนเธอเหนื่อยจะเจรจา จำต้องใจอ่อนปล่อยให้ปู่ทำตามความปรารถนา เพราะแม้จะต่างคนต่างอยู่ แต่ปู่ก็ไม่เคยห่างเหิน

“แกไม่ได้ตั้งกล้องขายของมาหลายวันแล้วมะมดแดง เป็นอะไรหรือเปล่า”

ชายชรานั้นเอง แพนด้วยงของแม่ค้าสาว ทว่าแม้แวดก็ยังไม่กล้าเล่าว่ากาไชยล้มป่วยฉับพลัน แต่ครั้นจะค้าขายทั้งสภาวะอย่างนี้ ก็กลัวตัวเองจะผิดปกติจนเผลอหงอยเหงาอิมคริมกลางอากาศ แม่แวดเลยต้องกราบกรานขอร้อง คุณลูกค้าคะ คุณลูกค้าชา มดแดงขอพักจิตพักใจอีกแป๊บแล้วจะกลับไปแรงฤทธิ์สุดเจิดเหมือนเดิมแน่นอน

“แล้วคุณไม่อยากรู้บ้างหรือ ว่าทำไมผมมาอยู่ไทยแบบนี้” รัมภ์ลงหยั่งเชิงถาม กระชับวงแขนเมื่อเธอเงยบ รอฟังเขาบอกเอง

“ผมทะเลาะกับเจ้านาย โดนเขาไล่ออกจากงาน เครียดๆ เลยมาพักผ่อนที่ไทย...” มาเยือนผืนแผ่นดินขวานทอง บ้านเกิดของแม่... “โชคดีได้มาเจอคุณ ให้งานผมทำ”

เรือนกายสูงล้ำยกทาบทับร่างอ่อนแอ้น หมายมาดว่าจะเสียเหงื่อออกแรงทำงานเป็นรอบที่ห้าของค่าคืนนี้

“เดี๋ยวก่อน เดี่ยว!” แม่แวดร้องห้าม เบี่ยงหน้าหลบริมฝีปาก เขา รู้สึกถึงความแฉะชุ่มกลางตัว พลันรีบวิ่งเข้าห้องน้ำทั้งความโปะเปลือย แสงจากดวงไฟส่องให้เธอเห็นเลือดแดง

“เป็นอะไรหรือเปล่า...” ชายหนุ่มตามมา ทันเห็นความชุ่มฉ่ำสีสดนั้น เขาหลบตาเล็งไม่มอง ไม่อยากทำให้บรรยากาศระหว่างเราอิหลักอิเหลื่อ

“เอ่อ...คุณมินโฮ คุณช่วยหยิบของในลิ้นชักหัวเตียงให้ฉันหน่อย

ได้ไหม”

หญิงสาวยิ้มเจื่อนเหนียมอาย ไม่นึกเหมือนกันว่าจะเป็นประจำ เดือนต่อหน้าเขา ขาก้าวมาเย็นหลบมุมซิดผนัง แขนยื่นออกไปนอก ประตู รอเพียงครู่เดียว กางเกงขีนเล็กและผ้าอนามัยก็มาส่งถึงมือ เธอเร่งรีบจัดการธุระด้วยความว่องไว สูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วเดินกระดาก ปิ๊งสไลด์ออกมาหาหนุ่มแดนโลม ย่นคิ้วตึงๆ เมื่อเห็นว่ามินโฮกำลังหน้าตึงถึงทั้ง ร่างสูงสวมเพียงกางเกงลึงสีดำ ในมือเขาถือของใช้ส่วนตัวส่วนตัว (ทางเพศ) ที่เธอไม่เคยให้ใครเห็น!

“มดแดง นี่คุณ...”

ตามควรวางจ้องดวงหน้ากระอักกระอ่วน เขาอย่างสามซุ่มคาดคั้น หญิงสาว แม่นवादใช้มันบำบัดความใคร่อย่างนั้นใช่ไหม

“อย่าทำอะไรพีแ่งนะ!”

ร่างอ้วนแอ่นร้องปาวปกป้อง ‘ได้กรอกปลอม’ จากความขุ่นเคืองของรามีญ ชายหนุ่มกัดฟันกรอดเพราะนามที่สุดแสนจะสนิทสนม

“คุณไม่มีสิทธิ์ตะต่องเขา พีแ่งเขาอยู่กับฉันมานาน เขามาก่อนคุณ!”

คนมาที่หลังโกรธจนตัวสั่น ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมตนถึงได้โกรธเพียงนี้

“อย่าบอกนะว่าที่ผ่านมา คุณฝึกประสบการณ์กับไอ้เวรนี่!”

พลันนี้รู้ทันควิน ยามล่องล้ำเข้าหาความเป็นหญิงของแม่นवाद คราแรก เริงชายของเขบอกชัดว่าเธอผ่านการใช้งานมาพอควร ทำทางเธอก็ซ้ำของ ทว่าก็มีบางช่วงบางตอนที่เธอยังขาดทักษะ เป็นความก้าวหน้าของความอยากรู้อยากลอง

“แล้วไง ฉันควบคุมพีแ่งได้ จะช้า จะเร็ว อยู่ที่มือฉัน!”

“กับพีมินโฮ คุณก็ควบคุมได้ อยากให้ผมช้าหรือเร็วก็สั่งมา!”

แม่นवादหน้าม่านวูบวาบ ไม่เคยคิดจะเรียกเขาว่าพีคะ โอปป้า

ขา แต่พอเขาแทนตัวเช่นนั้นก่อน มันกลับหัวซ่านอย่างน่าประหลาด

“อย่างนะ นั่นคุณจะทำอะไร!”

ตีนตระหนกเลอลอลาเมื่อเขาเง้างแงน ไม่ฟังคำท้วง ฟาดเชือกซ์
ทอยชมพู่อ่อนลงกับพื้น พี่แท่งของมดแดงหักสะบั้น ขาดเป็นสองท่อน!

“ตอนนี้คุณมีของจริงแล้ว คุณไม่จำเป็นต้องพึ่งพามันอีกต่อไป!”